

Zážitky na duchovní cestě – DÍL TŘETÍ

Setkání s Bohem

Chtěl bych se s Vámi, milí čtenáři, podělit o můj velmi silný zážitek na mé duchovní cestě. Silný natolik, že jeho prožitek změnil můj dosavadní život – nebo spíše náhled na život. Silný natolik, že na něj do smrti smrtoucí ☺ nezapomenu. Do slova a do písmene.

Základním kurzem Modré Alfy Objevování skrytých schopností od Petra Velechovského jsem prošel a hledal jsem dál způsob jak zamezit mým návykům a zlovykům, které hlavou nešly ovlivnit. Rozhodl jsem se tedy zúčastnit se jednoho z dalších kurzů, který Petr Velechovský nabízí – Týden hledání kořenů za použití metody regresní terapie. Srdcem i hlavou jsem věděl, že je to pravé a i přes drobnou nervozitu jsem vyrazil do míst krásného kraje.

Účelem regresní terapie je vypátrat ve své minulosti (nebo dokonce ve svých minulých životech) příčiny – kořenové události, kořínky – současných problémů a ty znovu prožít, odžít se svojí vnitřní moudrostí, kterou má každý z nás. Podařilo se mi během kurzu najít kořenovou událost mých problémů. To co jsem ale prožil během hledání, mnohokrát převýšilo to, co jsem přijel řešit.

Kurz trval celý týden a každý den, každý z nás, se ponořoval stále hlouběji do své minulosti. Každý večer bylo shrnutí prožitků a popisování svých problémů. Pěkně v kruhu a přede všemi – veškeré study byly tedy pasé ☺. To, co mi změnilo náhled na všechny lidi okolo (nemyslím jen účastníky Kořenů) bylo pochopení, jaké bolesti si všichni vlečeme životem. Tolik jsem si myslel, že mé bolesti, které jsem prožíval v období dospívání jsou ty největší, ale když jsem slyšel příběhy ostatních, bylo mi jasné, že toto všechno jsou jen drobnosti. Jen když se zamyslím, jak někteří reagují v emocích nebo dokonce i v „neemocích“ – to vše je a může být způsobené traumatizujícími událostmi z tohoto nebo i z minulých životů. Vlastní podstata každého z nás je láska – jen jí vidět ☺...

Během kurzu jsem se postupně vracel do minulosti. Jedním pro mě velmi traumatizujícím momentem byl porod, resp. císařský řez a narkóza mojí maminky, které ochrnovala mé končetiny a můj obličej a velmi špatně se mi dýchalo. Při prožívání jsem si myslel, že se snad i udusím. Velmi úzko mi bylo, když mě odnesli do inkubátoru, kde jsem strávil noc nebo několik nocí, to přesně nevím. Jak se asi může cítit malé miminko, když se octne na tomto světě a samo v inkubátoru??? Jak asi působí narkóza na miminko?? Přemýšleli jste o tom někdy???

Velmi mi v tomto prožívání pomohla Petrova asistentka Míša Bláhová (která se mj. metodou regresní terapie zabývá - www.cestakpodstate.cz). Byla tou citlivou ženskou oporou, kterou jsem v tu chvíli potřeboval slyšet (veškerý kontakt s terapeuty během práce probíhá pouze skrze sluchátka a mikrofon).

Dále jsem šel až do prenatálního období, do početí a až do barda. Když jsem se dozvěděl, že mám jít do barda, ani jsem nevěděl co to je. Nyní už ale vím ☺. Jak v rovině teoretické (je to časoprostor, kde jsou duše mezi jednotlivými životy a čekají na pokyn k dalšímu zrození – taková čekárna pro dušičky, velmi stroze napsáno), tak v rovině prožitkové (je to velmi silný a překrásný zážitek).

V tomto momentě cítím potřebu napsat, že vše, co jsem prožil jsem prožil opravdu, bez jakékoliv manipulace, bez jakýchkoliv drog nebo jiných látek, bez čtení literatury (tak aby nebyly představy zkresleny nějakou vizí toho, co jsem si někde přečetl). Vše vycházelo spontánně a v mých zápiscích se často objevují slova, že jsem to nemluvil já, ale Bůh hovořil skrze mě. Byla to slova nadčasové moudrosti, nadrozměrné citlivosti a všeobjímající lásky. Věřit můžete, milí čtenáři nebo můžete pochybovat. Píšu ale pouze pravdu, jinak by nemělo cenu psát.

Dále je nutno dodat, že metoda regresní terapie a návratu musí probíhat se zkušeným terapeutem nebo instrukcemi od něj. Sami to nezkoušejte!

Ale zpět k mým prožitkům. V mysli jsem se ponořil do místa tzv. meditační zahrady (je to libovolný prostor, který si chcete představit a můžete zde cokoli, vše je dovoleno (já osobně jsem na tomto místě na skále, v nádherném kousku přírody) a představil si sebe jako malou světelnou kuličku – dušičku, které letěla až tam odkud vzešla. Dušička letěla čím dál výš, a aby se na cestě nebála, tak ten malý chlapeček – já – jí na cestu posílá pouťový balónek. Letíme čím dál výš mezi mraky a už ani nevidíme meditační zahradu. Najednou cítím, že jsem se stal tím balónkem a přede mnou vidím horskou dráhu – nekonečnou soupravu plnou sedaček a na nich připoutány další balónky – dušičky. Jak si tak užíváme tu jízdu, najednou vidím duhu, která stoupá do mraků, ve kterých je otvor. Jsem duše zvědavá a moc bych chtěl jít ještě výš. Ptám se Petra, zda můžu. „Samozřejmě jestli chceš“. Odpoutávám se ze sedačky, letím duhou a pak světelným tunelem ještě výš.

Znáte jistě ten pocit při orgasmu. Ten krásný moment krásný moment při milování. Tento pocit jsem od této chvíle prožíval až do konce tohoto dopoledního programu. Bylo to asi 3 hodiny. To co jsem prožíval, bylo „milování s Vesmírem“ (nikdy jsem o tomto termínu před tím neslyšel, upozornila mě Míša), slzy mi tekly proudem z této nadpozemské krásy. Dokážu to opravdu přirovnat k pozemským pocitům jen k milování anebo velmi, velmi silnému láskyplnému objetí.

Najednou se dostávám světelným tunelem až Tam. Já jsem tou zlatou dušičkou, takovou zlatou bublinou a všude okolo jsou vedle sebe ty samé zlaté bubliny. Všichni pokorně čekají, až budou vyzváni jít na Zem.

Náhle se objevuje ON. Modrá polokoule plná bezrozměrné a všeobjímající lásky. Odpustí Vám cokoli, jakýkoliv hřích. Ať už jste udělali cokoli, bude Vás vždy milovat. Nemusí mluvit, aby z něj toto vyzařovalo. Cítím, jak při Jeho zjevení mnou prochází velmi silný proud energie. Samovolně rozevírám ruce, abych od něj volně přijímal energii. Slzy mi stále tečou proudem a každá buňka v mém těle vibruje silnou energií plnou lásky. Na popud Petra je to pravá chvíle zeptat se na můj úkol, který mi byl dán a proč jsem vlastně tady na zemi. Dostávám odpověď – „Tvým úkolem je dávat lidem lásku včetně sebe. Slovem, darem, činem, dotykem, pohledem.“ Z úst mi slova vycházejí samovolně.

„Vždy, když bude potřebovat, jsem připraven tu být pro Tebe. Stačí projít zlatým tunelem, otevřít ruce a dám Ti tolik lásky, kolik budeš potřebovat.“ Po tomto rozhovoru s Ním jsem vyzván, abych šel na zem. Nechce se mi. Dá to rozum, je krásné a příjemné, když Vás nic netrápí setrvávat jen tady. Mám obavy z toho, co bude, ale není vyhnutí. Je na čase jít na zem a plnit úkol, kterému se mám na zemi učit.

Na pokyn Petra se vracím do reality a zpátky Tam. Zkouším to opakovaně. Není dobré ustrnout Tam. Jsme přeci na zemi a tady je náš domov. Jsme tady, nikoliv Tam. Ta pravá meditace, ten pravý duchovní život je právě tady na zemi. V každodenním „obyčejném“ životě. K čemu by byl život, kdybychom byli v meditacích izolováni někde v jeskyních? (nyní nehovořím o životě duchovních mistrů či mnichů). Život sám je jedna velká duchovní cesta, na které se zdokonalujeme. Někdy je zdokonalování lehčí, někdy je těžší. Nezapomínejte ale milí čtenáři, že Vesmír nám vždy naloží tolik, abychom to byli schopni unést!

S láskou a hlubokou pokorou k celému Vesmíru a světu,

Lukáš